

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

- ◆ Nesimî ◆ Tacettin Şimşek ◆ Musa Serin ◆ Tayyib Atmaca
◆ Aslan Avşarbey ◆ Halit Yıldırım ◆ Bekir Oğuzbaşaran
◆ Halil Manuş ◆ Murat Canbolat ◆ Mehmet Pektaş ◆ Erol Koca
◆ Bilal Saygılı ◆ Hacı Musa Tuncer ◆ Nurgül Kaynar Yüce
◆ Hızır İrfan Önder ◆ M. Nihat Malkoç

100 Sayı 21 Haziran 2026

Kime Ne?

◆ Nesimî

Ben yitirdim ben ararım yâr benimdir kime ne
Gâh giderim öz bağıma gül dererim kime ne

Gâh giderim medreseye ders okurum Hak için
Gâh giderim meyhâneye dem çekerim kime ne

Sofular haram demişler bu aşkın şarabına
Ben doldurur ben içerim günah benim kime ne

Ben melâmet gömleğini deldim taktım eğnime
Âr u namus şişesini taşa çaldım kime ne

Sofular secde ederler mescidin mihrabına
Yâr eşiği secdegâhım yüz sürerim kime ne

Gâh çıkarım gökyüzüne hükmederim Kaf'tan Kaf'a
Gâh inerim yeryüzüne yâr severim kime ne

Kelp rakip böyle diyormuş: “Güzel sevmek pek günah”
Ben severim sevdiğimi günah benim kime ne

Nesimî'ye sordular ki yârin ile hoş musun
Hoş olayım olmayayım o yâr benim kime ne

Açık k a r a

Hayâli kayalı hakeka dayalı dergi

Yapımcı: *Tayyibe Atmaca* Yönetmen: *Mehmet Pektaş*

Set Amiri: *Halit Yıldırım* Afiş: *Yasin Mortaş*

Muhabbet Adresi: *Onikişubat Belediyesi Sosyal Yardım Müdürlüğü Kahramanmaraş*

Sesleşme: *0535 391 92 50* Dükkan: *www.acikkara.com* e-mektup: *acikkaradergietqmail.com*

100. Sayı Haziran 2026 ISSN-0106417 (edergi)

Düğün Arabası

◆ Tacettin Şimşek

Bir soruyla başlayalım mı söze? Gelin arabasının markası ve modeli neyi gösterir?

A) Gelin ve damadın estetik zevkini.

B) Erkek tarafının ekonomik durumunu

C) Damadın mesai arkadaşlarının siyasal gücünü.

D) Sağdıçın itibarını.

E) Damadın kariyerini.

(Cevaplarda çeldirici falan aramayın. Birden çok doğru cevap verebilirsiniz. Bence bir sakıncası yok.)

Gelin arabası diyorduk... Öyle ya, herkes Bavyera kaplanı ya da Baden Württemberg aslanını dizginleyip gelin arabası yapamaz; İngiliz, Fransız, Amerikan, İtalyan, Japon, Güney Koreli, İsveçli, Hintli, Çekyalı ya da Rus arabasını kapısına bağlayamaz. (Yerli araba da ülkenin yollarına düşmüş ama damatgilin semtine henüz uğramamışsa...) Araba kiralamak da mümkün olmayabilir. Aile ne yapacak o zaman? İmkânları ölçüsünde bir araba ayarlayacak. Diyelim ki ayarlayamadı, o zaman elindekiyle yetinecek. Başka yolu var mı?

İşte size düğün deyince ilk anda akla gelmeyen ama bazen krize dönüşebilen ciddi bir mesele.

Damat üç yıllık öğretmen. Anne ev hanımı, baba emekli nüfus memuru.

Ailenin elinde Nuh Nebi'den kalma külüstür bir araba var. Hani Hazret-i Nuh, tufandan korunmak için gemi değil de araba yapacak olsaydı bu arabayı yapardı. Kimine göre Ağrı'nın, kimine göre Cudi'nin zirvelerinde Hazret-i Nuh'un arabaları gezinirdi.

“Nuh'un arabaları” çok mu tuhaf geldi? Neden? Tanrıların Arabaları'nı okurken iyiydi. Daniken'in anlattığı masala inanmıştınız. Öyleyse Nuh'un arabaları neden olmasın? Peki,

söyler misiniz, Nuh'un arabalarından birini gelin arabası yapmanın neresi tuhaf? Hazret-i Nuh'un cep telefonu kullandığını çok bilimsel bir bilgi olarak televizyon ekranlarından dinlemediniz mi? O hâlde?

Dönelim düğün arabasına.

Ailenin hâli vakti yerinde cömert bir yakını yok. Avrupa bağlantısı eksik. Amcadan, dayıdan, haladan, teyzeden banknot rüzgârları esmiyor. Ne yapacaklar? Mecburen ellerindeki aracı gelin arabası yapacaklar.

Ellerindeki araba damadın yaşını ikiye katlıyor. Neredeyse Devrim arabalarıyla yaşıt. “Yaşıt olsun, ne güzel işte, antika niyetine kullansınlar.” diyenler çıkabilir. Dileyelim, akıbeti benzemesin.

Mesele arabanın eski olması değil. Araba dökülüyor yahu!

“Nesi var?” diyeceksiniz. Nesi yok ki? Kaporta çürümüş, boya yer yer atmış, oralardan paslı yüzeyler görünüyor. Tamponlarda, çamurluklarda birkaç yere pasta atılmış, yeşil zemin üzerinde bembeyaz yama gibi duruyor. Arabanın dışı böyle.

Gelelim içine. Araba yağ eksiltiyor, hararet yapıyor, vitese geçmiyor, Arabanın direksiyonu titriyor, şanzımanında sorun var. Çok para gerekiyor, çok! Üstelik düğün arifesinde...

Hayırlısıyla düğün başlasın, bitsin. Düğünde takılacak paralar, altınlar derlenir toparlanırmevcut araba peşinat verilir, yine ikinci el ama daha yeni bir araba alınır inşallah. Bugün idare etsin, yarı yolda bırakmasın bizi, kâfi.

Arabayı çiçekçinin önüne çekiyor sağdıç. Öyle bir süsleniyor araba ki ancak o kadar olur. Makyaj müthiş. Âdeta bir buket çiçek. Yamalar kapatılmış, boyanın attığı yerlere fiyonklar yapılmış. Seksenlik nine genç bir kıza dönmüş.

Gelin almaya giderken, gelini çıkarıp kuaföre götürürken, oradan düğün salonuna gelirken şeytan kulağına domdom kurşunu, hiçbir sorun çıkmıyor. Galiba bu iş olacak. Arabamız bizi yarı yolda bırakmayacak.

Evdeki hesap bu. Ne yazık ki çarşıya uymuyor.

Korktuğumuz başımıza geliyor.

Devrim arabalarına bir araba daha ekleniyor. Nuh'un gemisi dağlar gibi dalgaları aşılıyor ama gelin arabası düz yolda şaşıyor.

Düğün salonundan ayrıldıktan on dakika sonra bir iki öksürüyor, aksırıyor, tıksırıyor, hapşırıyor, titriyor, çok geçmeden ana yol üzerinde çakılıp kalıyor. "Benden bu kadar. Üzgünüm, başınızın çaresine bakın." diyor.

Arıza ne? Sağdıç inip kaputu açıyor, damat inip bakıyor. Hiçbir fikirleri yok.

Gelin hanım, arabadan iniyor.

"Çekilin bakayım," diyor. "Ben bir ara sanayiye çalıştım, motordan iyi anlarım."

Motorun sağına, soluna bakıyor.

"Anlaşıldı, diyor. Motor yatak sarmış."

Damat, sağdıç, nedime şaşkın.

"Bari arabayı yol kenarına çekelim." diyorlar.

Sağdıç geçiyor direksiyona.

Sağdıçın sürdüğü arabayı gelin ve damat itiyor. Manzara müthiş! Bunu bir haberci yakalasa iyi iş çıkarır doğrusu.

Gelin de damat da hâlden memnun. Kahkahalar atıyorlar. Yaygın bir deyişle anı biriktiriyorlar.

"Söylesene Celal'im," diyor gelin, "böyle bir olay dünyada kaç kişinin başına gelir? Bu da bir şans bence."

"Haklısın, Demet'im," diyor damat, "ileride çocuklarımıza, torunlarımıza anlatacağımız özgün bir hikâyemiz var artık."

Böyle pozitif insanlara can kurban.

Nedimenin aklına geliyor o sırada. Araba

itme görüntüleriyle gelin ve damadın neşeli konuşmalarını çaktırmadan cep telefonuyla çekip yedi televizyon kanalına satıyor. Aldığı parayı gelin ve damada veriyor ve "Bununla balayına gidin." diyor.

Haber yedi televizyon kanalında birden yayımlanıyor ve seyircilerin yüzünde tebessüm çiçekleri açtırıyor. Haberi *Kanal1001* televizyonundan izleyen hayır sahibi bir zengin,

"Bu çifti çok sevdim, onlara bir araba hediye etmek istiyorum." diyor.

Ertesi gün, gelin ve damadın evinin önüne gıcır gıcır bir araba yanaşiyor.

Gelin ve damat yeni arabalarına binip nedimenin ayarladığı deniz kenarındaki otele doğru yola çıkıyorlar.

Yolda bir akaryakıt istasyonundan arabaya benzin almak istiyorlar. Benzinci de haberi izlemiş. Depoyu dolduruyor ve "Benden olsun." diyor.

Yolda mola verip bir lokantaya giriyorlar. Lokantacı "Sizin paranız burada geçmez." deyip para almıyor.

Otelde bir hafta kalıyorlar. Otel sahibi de haberi izlemiş olmalı ki, bunlara "Sizden para isteyen mi var?" diye gülümsüyor.

Dönüp geliyorlar. Ev sahibinin sürpriziyle karşılaşıyorlar.

"Ev sizin" diyor. "Elli beş tane evim var. Kabul ederseniz bu ev size düğün hediyem olsun. Bir ara gidelim de tapusunu vereyim."

Evlerine en yakın market, "Bir yıllık alışverişiniz bizden." diyor.

Bize de "Dünyada ne güzel insanlar var, Allah sayılarını artırsın." diye dua etmek düşünüyor.

Mavra Meydanı/yedi-İrfânî Ağa'nın Bozatı

◆ Tayyib Atmaca

Bir sonraki yarışmacı İrfânî Ağa da Mavro gibi Kral'ı uyutamazsa umutlar gitgide azalmaya başlayacakmış. Ertesi gün yine Kral ve ahalî arenada yerlerini almış, sabırsızlıkla ikinci mavracıyı beklemeye başlamışlar.

Yırcı arenanın ortasına gelerek önce Kral'ı arkasından da seyircileri selamladıktan sonra,

Alttan daldık üstten daldık

Dört bir yana haber saldık

Mavro Erzurum'a vardı

Bugün de uykusuz kaldık

Yedi Sekiz Hasan Paşa

Görmedi böyle temaşa

İrfânî Ağa söylerse

Gitmez hiçbir sözü boşa

İşte meydan işte ağa

Mavrası lezzet damağa

Yüz kese altın bekliyor

Destur verin girsin bağa

deyip İrfânî Ağa'ya sahneyi göstermiş.

İrfânî Ağa da Kral'ı ve seyircileri selamladıktan sonra söze başlamış:

“Bu âlemin kralı, sevgili Soppilom Efendi! Buraya ne için geldim, nelerle imtihan ediliyorum? Hangi taşın altını kaldırırsam altında mutlaka bizim İt Yaşar çıkıyor. Memlekette ziraat doktoru olan bir dostum var; ara sıra gelir, iki lafın belini kırarız. Geçenlerde nerede gördü, kimden duyduysa... Bu civarlarda Karatepe diye bir köy var. İşte o köyde Hakvermez adında bir adam varmış. Köye uğradık, Kastabala'ya gittiğini söylediler. Biz de kalktık buraya geldik. Bu Hakyemez, milattan önce bilmem kaçınıcı yüzyıldan kalma domates, biber, patlıcan, salatalık tohumları bulmuş. Her tohumdan beş yüz kilo mahsul alıyormuş.

Bizim doktor senelik izne ayrılmış, yanıma

geldi.

‘İrfânî Ağa'm, gel seni bir Anadolu turuna çıkarayım, bir değişiklik olsun.’ dedi.

Ben de ne yalan söyleyeyim, içimden ‘Bu aralar pek keyfim yok, işim başımdan aşkın.’ dediysem de bunları yüzüne karşı söyleyemedim. Kendisini çok severim, hem de ona yoldaşlık etmiş olurum deyip teklifini kabul ettim.

Yola çıktık. Şehre gelince,

‘Bir markete uğrayıp atıştırmalık bir şeyler alalım.’ dedi.

Kapıdan içeri gireceğimiz sırada bizim İt Yaşar, elinde poşetlerle çıkıp gelmesin mi?

‘Hayırdır Yaşar?’ dedim. O da,

‘Hayır olacak inşallah, İrfânî Ağa'm.’ dedi ama bu arada bizim Doktor Halit, bıyık altından pis pis gülmeye başladı. İşkillendim.

‘Bunlar bir film çeviriyor ama sonu mutlu biter inşallah.’ dedim.

İt Yaşar, taksinin arka kapısını açıp beni bindirdi, kendisi de ön koltuğa geçti. Bir anda kendimi bakan gibi hissettim. Bizim oralarda ‘İti an, çomağı hazırla.’ derler. Bu it, aklıma gelmeseyse bile böyle olur olmaz yerde karşıma çıkıyor.

Halit ile senaryoyu yazmışlar, ben de mecburen rolümü oynamak zorundayım. Demem o ki, Şoppil Efendi beni karşınıza dikip bu kadar seyircinin önüne boşu boşuna çıkarmadılar. Ben de başıma gelen bir olayı anlatayım bari deyip başladım anlatmaya.

Bir gün kendi kendime o kadar kızdım ki dilimin ucuna birdenbire bir türkü geldi. Hani rahmetlik Ahmet Kaya söylemişti: ‘Metris'in önünde durdum/Şapkamı yerlere vurdum’ diye devam eden acıklı bir mahpushane türküsü. Ben de kaç keresinde sağ elimle şapkamı yere, sol elimle de şaplağı kel başıma vurdum. Bir hafta içinde başıma yeni bir iş gelmezse kurban keseceğim diye kendi kendime söz verdim.

Bir gün kahvede laf atarken İt Yaşar kulağı-

ma eğilip,

‘İrfânî Ağa, bir altın borçlandın.’ dedi.

Ben de,

‘Ortada fol yok yumurta yok, bu cücükler de nereden çıktı?’ dedim.

İt Yaşar,

‘İrfânî Ağa, her gün köyden Alaca’ya giderken önüne gelenden esek istiyorsun.’ dedi.

Ben de,

‘Gençken bir solukta gidip geliyordum ama artık ayaklarım sözümü dinlemiyor. Sağ olsun, bugüne kadar hangi komşudan eşek istediysem verdiler. Benim için eşek eşektir, ayağımı yerden kessin yeter. Yarış mı yapacağım sanki?’ dedim.

İt Yaşar,

‘Öyle deme İrfânî Ağa, bir gün birisi seni tersler; altınları yastık altına saklayacağına iyi bir esek al, sen bizden kurtul, biz de senden kurtulalım, derse ne yapacaksın?’ dedi.

Ben de,

‘Ula oğlum Yaşar, doğru diyorsun. Bak bunu hiç akıl edemedim. Köyde binmediğim eşek kalmadı, hiçbirisinden randıman alamadım. Bir zamanlar ne yiğit eşekler vardı. Yoksa iyi bir eşek mi buldun?’ dedim.

İt Yaşar gevrek gevrek gülerek,

‘İrfânî Ağa, bu esek değil, bildiğin ‘kadana’ olacak. İster çifte kos, ister oduna git, istersen şehir şehir gez; bana mısın demez. Esek değil, aynı zamanda can yoldasın, is arkadaşın olacak.’ deyince,

‘Ula Yaşar, ağzını yerim senin! Nerede o eşek, nerede bende o eşek şansı?’ dedim.

Yaşar da,

‘Hele kalk, gidek su bir altınımızı cebe indiririm; ondan sonra esek kapında.’ dedi.

İkimiz de evlerimizin yolunu tutarken Yaşar’a,

‘Ben eve önce varayım, sen de beş dakika sonra gelersin. Birlikte eve varırsak hanım işkillenir. Yine bu Yaşar bir halt karıştırdı, herifin altınlarında gözü var, der mi der.’ dedim.

Yaşar,

‘İrfânî Ağa, hanımından korkmadığın günleri sen mi görürsün ben mi görürüm orasını bilmem ama bu korkaklık seninle birlikte mezara gider herhâlde.’ dedi.

Benim sinirim yine tepeme çıktı.

‘Allah’tan korkmayanlar hanımından korkar. Ağzını hayra aç, Yaşar! Bak vazgeçerim ha!’ deyince Yaşar çenesini kapattı.

‘Ayıp ettin İrfânî Ağa, sakadan da anlamıyorsun. Tamam, nasıl istiyorsan öyle yapalım.’ deyip benimle birlikte eve kadar geldi.

Kapıda beklemesini söyledim. Neme lazım, bir de yukarı çıkarsa... Hanıma lafın gelişi ‘Hanım, ocağa çay koy.’ derim, bu İt Yaşar da ‘Karnım aç, önce yemek sonra çay olsun.’ der mi der. Ben adamımı bilmem mi?

Eve vardığımda bereket versin hanım evde yoktu. Yine de evin içinde bir yerde olur da beni görür, diye içimden geçirerek sakladığım yerden bir altın alıp hızlıca dışarı çıktım. Yaşar, yal bekleyen it gibi beni bekliyordu:

‘Al şu bir altınını. Akşam kararmaya başladığında kimse görmeden eşiği getirirsin. Eğer bu eşek hırkıklık mırkıklık çıkarsa anandan emdiğin sütü burnunda getiririm. Lakabının sonuna bir kelime ekler, sonra da sonuna bir ‘it’ daha eklerim. Anladın mı ne demek istediğimi?’ dedim.

İt Yaşar da,

‘Anlamaz olur muyum kurban olduğum İrfânî Ağa? Sen bu eseğe baktıkça şehir şehir gezdikçe ‘Allah razı olsun Yaşar, bu iyiliğini hiç unutmayacağım.’ deyip her cuma namazında bana dua edersin.’ dedi.

Kafam hâlâ karışık ama işi ve Yaşar’ı buraya kadar getirdik, bundan sonra geri dönüş olmaz.

‘Ula İt Yaşar, bu sefer de bu işin altından bir çapanoğlu çıkarsa şart olsun, senin sırtına binner, kahvenin önünde sabahtan akşama kadar ayakta bekletir, yemini vermem, çayımı da sırtında içerim, haberin olsun.’ dedim.

İt Yaşar gayet kendinden emin bir şekilde,

‘İrfânî Ağa’m, ikide bir beni tehdit edip dur-

ma! Benim için müsteri mi yok? Kahvede açık artırma ile satsam daha kârlı çıkarım ama seninle senelerdir tuzumuz ,ekmeğimiz var, godosun birisine gitmesin istedim.’ deyince biraz güvenir gibi oldum.

‘Tamam oğlum, kes martavalı da eşeği getir.’ deyip kendi evime gittim. Yaşar da eşeği getirmeye gitti. Eşeği teslim aldıktan sonra hanıma sürpriz yaparım ama nasıl bir sürpriz yaparım ona karar vermeden meseleyi hanıma anlattım.

Kapının önünde damdan düşüp ikiye yarılan loğun üstüne oturdum, Yaşar’ı beklemeye başladım. Bir de baktım ki Yaşar’ın elinde bir yular, yulara bağlı bir kürük. Yaşar yılışarak yularları uzattı.

‘Ula İt Yaşar! Öve öve bitiremediğin eşek bu mu? Ulan bu daha sığa bile değil, kürük, kürük!’ dedim.

Bunun üzerine Yaşar,

‘İrfânî Ağa’m, sen bakma bunun kürük olduğuna. Gözünün önüne Köroğlu’nun Kır At’ını getir. Hani sinemasına bile gitmistik. Köroğlu’nun babası Deli Yusuf, Kır At’ı seçip Bolu Beyi’ne getirmisti, karşılığında da Bolu Beyi onun gözünü oyduymustu ya. Ha iste o nasıl Kır At ise sanki bu da Bozat!’ deyince tepemin taşı attı.

‘Hiç mi at görmedik! Al götür bu kürüğü, başımı belaya sokmadan yıkıl karşımdan!’ dedim.

İt Yaşar yalvarmaya başladı:

‘İrfânî emmi, elini ayağını öpeyim. Gecenin bu vaktinde kimse görmeden ipini elime alıp getirdim. Geri götürürken biri görse Yasar yine birisinin sıpasını çalmış derler, o zaman bir daha kahveye gelemem. Hele sabah olsun. Simdilik senin ahırda dursun. Sabah kapıya çıkar, enine boyuna, sağına soluna iyice bir bak. Bu sığa geleceğin Bozat’ı olmazsa tükür yüzüme!’

Ne yalan söyleyeyim, Yaşar’ı hiç bu kadar çaresiz görmemiştim. Yüreğim acıdı ama işimi de sağlam yapmak zorundaydım.

‘Bana bak Yaşar,’ dedim. ‘Kürüğü önce sığa

edelim. Ondan sonra da Bozat olur mu olmaz mı, hesabını senden sorarım. Haydi git işine.’ deyip Yaşar’ı gönderdim.

Yaşar’ı gönderdim ama sabah hanım ineği sağmak için ahıra girdiğinde bu kürüğü görünce ne diyecek? Hanıma nasıl bir yalan söyleyeceğim de onu inandıracağım diye kara kara düşünmeye başladım. Baktım, düşünce düşünce aklımla aram iyice açılacak, sabah ola hayrola deyip üç “Kulhü”, bir “Elham” okuyup yattım.

Yattım ama sağa dönüyorum, yanımda hanım; sola dönüyorum, karşımda kürük. Kaç kere ‘estağfurullah’ çektim hatırlamıyorum. Gece nasıl geçti, hangi rüyaları gördüm aklımda kalmadı. Sabah, köyün bütün horozları ötmüş, bütün eşekleri anırmış ama hiç birisini duymadım. Bizim hanım kaç kere ‘kalk’ diye dürtmüş, bana mısın dememişim.

Birdenbire hanımın “İrfaaniiii!” diye tek kelimelik tiz sesi ile birlikte uyandım. Hanım başımda Azrail gibi bekliyor:

‘Evin her eksikliğini tamamladın, bir kürüğümü eksikti, onu da aldın getirdin ya, helal olsun sana. Bu kürüğün anası birazdan tellal gibi bağırarak köyde dolaşmaya başlar, bizim kapıya geldiğinde kürük anasını sesinden tanırsa sahibine ne diyeceksin?’ dedi.

Ben de işin doğrusu ne diyeceğimi bilemedim. Kendimi toparladıktan sonra, ‘Bir kürüğüne sahip çıkamıyorsun, benim kürüğe mi gözünü diktin, derim. O da basar gider.’ derim diye içimden geçirmeye başlarken eşeğin sahibi bizim köyden Çulsuz Derviş emmi çıkmasını mı? Derviş emmiye olayı olduğu gibi anlattım. Bu kürüğün ileride nasıl bir eşek olacağını da İt Yaşar’dan duyduğum kadarıyla aktardım.

-devam edecek-

Bak Şu Muskanın Yaptığına/on dört-Sen Yeter ki Kilidi Aç

◆ Halit Yıldırım

Âdem Efendi ile Hayreddin içeride bu muhabbetleri yaparken yan tarafta da Mine de onları dinlemeye çalışıyordu. O da kendince bir sistem kurmuştu içeriye. E ne demişler? “Ava giden avlanır!”

Tabii Mine özellikle Âdem Efendi’nin kendisi hakkındaki sözlerine içerlemişti. Hele Hayreddin’e ne demeliydi? “Salak kız ha!” dedi dişlerini sıkarak. “Ben sana gösteririm pis sümsük herif! Bir daha nah sokarım seni buraya. Ben öbür röprezant ile anlaşmazsam bana da Minelik haram olsun.”

Hayreddin hiç de onun tipi değildi bir kere. Onun hayallerini süsleyen birisi vardı zaten bu handa. Karşıkı dişininin kalfası ile çoktan işi pişirmişti bile.

Bu esnada kapı zili çalmış, o da Âdem Efendi’nin odasını dinlemeyi bırakıp çalan kapıyı açmıştı. Gelenler Emine Hanım ve onun “söylemez” kızıydı.

Sekreter her zamanki gibi cıvık bir şekilde karşıladı bu müzmin müşterilerini:

“Ay kız Emine teyze, bugün tam zamanında geldiniz. Şimdi içeride röprezant var. O çıkınca ilk olarak sizi alırım.”

Emine Hanım her zamanki gibi rüküş bir biçimde giyinmişti. Sirtında, elbiseleri ile alakasız renkte ince bir şal vardır. Söylemez kızı Cemile ise makyajlı yüzü, kısacık eteği, sivri topuklu ayakkabıları ile âdeta mankenlere hodri meydan okurcasına içeri girdi.

Mine içinden, “Şu karıdaki boy, pos, eda, güzellik ben de olsa dünyayı parmağımda oynatırdım. Nasıl olur da böyle bir karının kısmeti kapalı olur? Demek ki bu erkek milletinin gözü kör olmuş.” diye söylendi.

Bu ince dalışları ve suskunluğu yine Emine Hanım’ın şaşkın şaşkın sorduğu soru bozdu:

“Buraya röprezantlar da mı geliyorlar? Burası hastane mi kız? Kız, yoksa doktorları etkilemek için muska mı yazdırıyorlar?”

Mine de bu şaşkınlığa eş değerde saflıkla cevap verdi:

“Yok daha neler? Ay kız anam, burası da bir

nevi hastane sayılır. Hatta buraya akıl hastanesi de diyebilirsin. Özel mürekkepler, buhurlar, bir sürü şey alıyoruz onlardan.”

Emine Hanım bugün biraz telaşeli olmalıydı ki aceleci bir tavırla,

“Aman kızım, neyse ne! Geçen günkü gibi araya kimse girmesin. Adamı kızdırıyorlar. Olan bize oldu bak. Kaç gündür Cemile’nin kısmetini açtıramadık. Önce bizi al Allah aşkına. Şu işi bitirelim artık.” dedi.

Mine’nin gözü hâlâ söylemez kızın üzerindedi. Âdeta bir kamera gibi kızın tüm uzuvlarını tek tek kaydediyordu. Bu güzellik karşısında bir kere gıcıklanmış, içindeki tüm kadınsı kıskançlık duyguları bayrak açmış “Kahrolsun benden güzeli!” diye nümâyîş yapıyordu. E bir de laf sokmak lazımdı değil mi? Madem bu kadar hasetlik ediliyor, çatlasın mı kızcağız?

“Ay kız teyze, buraya kadar gelmişken bunun dilini de açtır. Bu söylemez kızı kim ne yapsın?”

Emine Hanım ters ters baktı Mine’ye ama napsın gün görmüş geçirmiş kadın. Şu aptala mı uysun? İçinden “La Havle” tesbihatını peş peşe çekerek,

“Gelmişken onu da sorarız.” dedi.

O esnada Hayreddin Bey de Âdem Efendi’nin yanından çıkmıştı. Mine adamın yüzüne öyle bir baktı ki zaten içeride yediği zılgıttan dolayı yüzü pancar gibi kızarmış olan acar oğlan Hayreddin, Mine’nin bu bakışlarıyla önce pembeleşti ardından da patlıcan oturtması gibi morlaştı. Tam ağzını açıp bir şeyler söyleyecekti ki Mine sert bir ses tonu ile,

“Güle güle Hayreddin Bey, görüşürüz belki!” dedi.

Adam kekeleyerek “Görüşürüz” derken zor bulduğu kapıdan kendini hemen dışarı attı. Bu sırada Âdem de içeriden “Emine Hanım ve kız gelin.” diye seslendi.

Bu sesi duyan iki kadın, oturdukları yerden ok gibi ayağa fırlayarak Âdem Efendi’nin odasına daldılar.

Âdem Efendi onları ayakta karşıladı. Bir yandan, “Hoş geldiniz azizim Emine Hanım, hoş

geldin Cemile Hanım. Buyurun oturun. Buyurun buyurun.” derken bir yandan da bizzat hanımların oturdukları koltukları çekiyordu.

Gözü hâlâ kızdaydı. Bugün daha da bir güzeldi. İçinden, “Bu ne be!” dedi. “Bu kariysa diğerleri ne acaba?” diye tanıdığı, bildiği tüm kadınları sorguladı beyninde. Özellikle de kendi karısını... Ama gözünün önüne karısının gelmesiyle düşüncelerinden sıyrılması aynı anda vuku bulmuştu. Adı üstünde Deli Neriman’dı o bir kere. Hayali bile onu ürkütmeye yetmişti.

Yerine geçip otursa da Âdem Efendi büyülenmiş gibi gözlerini söylemez kızın üzerinden almıyordu. O kadar ki kızcağız bile bu durumdan rahatsız olmuş, bacaklarını örtebilmek için habire kısa eteklerini çekiştirip duruyordu. Durumu gören anası, en sonunda dayanamayıp sırtındaki şalını kızı Cemile’nin bacaklarının üzerine atıverdi.

Bu hareket Âdem Efendi’yi kendine getirmeye yetmişti. Ama içinden de, “Bu hortlak kariyı bizimizden uzaklaştırmak şart oldu.” diyordu.

Keyfi kaçmış bir şekilde ciddileşerek sordu.

“Neydi sizin şikâyetiniz.”

Sonra hemen kendini toparlayarak:

“Dur siz söylemeyin ben söyleyeyim. Cemile Hanım’ın kismetini açacağız. Ha bir de gelmişken dilini de açalım değil mi? Çok konuşmuyor, hatta hiç konuşmuyor bildiğim kadarıyla.”

Bu soru üzerine Emine Hanım gayet nazik, kibar ve biraz da cilveli bir eda ile Karadeniz şivesini andıran bir tarzda devam etti.

“Aman Âdem Beyciğim, nereden bildiniz da? Diyorlardı da inanmıyordum. Vallahi siz çok mübarek bir adamsınız da.”

Âdem bu vıcık vıcık yağdanlık gibi iltifatlar üzerine biraz gevşemişti. Otuz iki dişi tek mil görünecek şekilde sırtarak;

“Bize perdeler açıldı hemşire. Sizin görmediklerinizi görür, duymadıklarınızı iştiriz evvelallah.” dedi.

Emine Hanım da hiç de kendisinden beklenmeyen bir şekilde kırılarak;

“Maşallah maşallah. Kalp gözünüz açılmış sizin. Çok mübarek bir adamsınız belli da...” dedi.

Fakat Âdem bu iltifattan hiç de memnun olmamıştı. Yüzünü ekşiterek kafasını sağa sola salladı. Bu esnada Cemile ile göz göze geldiler. Cemile de

şaşkın şaşkın Âdem’in tepkisine bakıyordu. Tam göz göze gelmişlerdi ki Cemile anasına bir dirsek geçirdi ve dişlerinin arasında “Naapıyorsun, kendine gel!” diye onu uyardı.

Âdem de önünde duran kapaklı cezve gibi küçük bir bakır tasın kapağını açtı. Bir şeyler okumaya başladı. Bu arada acayip sesler çıkarıyor, kasılıyor, geriliyor, kollarını ve parmaklarını çıtlatıyor, sağa sola çevirerek boynunu kütletiyordu. Ana kız bu hareketlere karşı hiçbir tepki vermeden onu izliyorlardı.

Bu trans anlarını yine Âdem Efendi’nin sözleri böldü:

“Azizim hemşirem, kızınızın kilidini açarız ama biraz mesarifi olur size.”

Kadın bu hitaptan pek hoşlanmamış olacak ki, “Azizim mi?” dedi.

Âdem kısa bir öksürükten sonra;

“Yahu özür dilerim, dil alışkanlığı işte. Tabii size azizem demeliyim değil mi?”

Kadın bu sözden de pek bir şey anlamamıştı ama en azından bir kadına yönelik hitap olduğu kesindi:

“Hah işte bu olabilir.” dedi.

“Evet azizem ne dersiniz? Bu mesarifi yüklenecek durumunuz var mı?”

Cemile, anasına iki dişi arasından sordu:

“Hani her şeyi biliyordu. Cüzdanı görmüyor sanırım.”

Kadın sert bir bakışla kızına susmasını hatırlattı. Âdem’e tekrar edalı, cilveli bir şekilde cevap verdi.

“Âdem Beyciğim, siz yeter ki kızımın kismetini açın, sonra ne dilerseniz dileyin benden...”

Âdem, kadının kendine bu şekilde sırnaşmasına ifrit oluyordu. Kendini tutamadı ve kısık bir sesle,

“Senden ne dileyecemmişim azizim hemşirem... Gül gibi kız dururken...”

Kadın bu sözleri anlayamamıştı.

“Anlamadım.”

Âdem yaptığı gafı düzeltme adına hemen lafi çevirdi:

“Yani bu gül gibi kızın taliplisi inşallah çıkar diyorum.”

Kadın aslında anlamıştı ama anlamazlıktan gelerek tekrar sordu:

“Efendi, ya dili?”

Âdem, trans hâlinde kızı süzmeye devam ediyordu. Bu soruya soru ile cevap verdi.

“Diline ne olmuş?”

“Hani diyorum dili de bir açılrsa. Pek konuşmuyor mâlûm yavrucağım...”

Âdem hemen kendini toparladı ve ciddileşerek; “Ha evet azizem, zaten kısmetini bağlarken dilini de bağlamışlar. Yalnız iki seanslık tarife alırım. Yani kilit açma işi maktu 750 TL. İki adet olunca 1500 oluyor. Muska yazarsam onlar için de beşer yüz kâğıt alırım ki en az üç tane yazmam lazım. Suyu yaptığım bakım ücreti de ile beraber borcunuz toplamda 4500 TL ediyor.”

Kadın bu yapılan hesabı hiç dinlemedi bile:

“Parası önemli değil hocam. Yeter ki çözüm olsun.” deyiverdi.

Âdem içinden “Ulan karı ne istesem verecekti 5000 mi deseydim?” diye geçirdi. O esnada sekreter kızın içeri gönderdiği uyarı sinyali ile kendine geldi. Saat hayli ilerlemişti.

“Azizem hemşirem, siz şimdi gidin. Yarın sabah gelin. Bu gece özel bir bakım yapar gerekli duaları hazır ederim. Ben şimdi sıradaki randevulu hastayı alayım. Haksızlık yapmayalım değil mi? (Kıza doğru baygın baygın bakarak) Hem yarın sabah ilk sizi alırım pek gelen olmaz. Kızınla daha yakından ilgilenirim. Çocukluğuna ineriz. Evcilik oynadığı, doktorculuk oynadığı yıllara doğru bir yolculuk yaparız. Dili de açılır, nasibi de...”

Kadın da cilveli bir üslupla;

“Peki Efendim. Yarın tam 10’da buradayım. Size ellerimle sardığım sarmalar ve elimle açtığım yufka ile yapılmış börekler getireceğim. Kahvaltıyı beraber yaparız. Ben Sekreter Hanım’a da söylerim.”

Âdem Efendi de gayet kibar bir şekilde;

“Zahmet buyurmasaydınız. Ben ısmarlayayım efendim.” diye mukabelede bulundu.

“Yok, yok ne zahmeti? Ayol asıl zahmeti biz veriyoruz size.”

Kadın ve kızı odadan çıkarken Âdem Efendi de onlara refakat etmişti. Tam da bu esnada kapı çalmış ve içeriye Sibel ve Murat girmişti. Âdem Efendi kapıda Sibel ve Murat’ı görünce yüzünü buruşturdu ve sekreterine bir kaş göz işareti yaparak;

“Kızım azcık dinleneyim sıradaki hastayı beş

dakika sonra alırım.” dedi ve hemen içeri girdi.

Mine, hemen şifreyi çakmıştı.

“Tabii efendim.” dedi sırtarak.

Fakat Emine Hanım, kapının ağzında Sibel ve Murat ile karşılaşınca birden rakibini görmüş bir hasım gibi suratını yere düşürdü ve ilk kroşeyi savurdu.

“Gene mi geldiniz kız?”

Böyle beklenmedik bir hitap ile karşılaşan Sibel, ilk önce dumura uğradı. Nutku tutuldu âdetta. Şeytan, başında ondan geriye doğru saymaya başlamış, bir yandan da “Havlu atma kalk ayağı haddini bildir!” diye telkinde bulunuyordu. Bu kısa sersemlikten sonra âdetta bir pantere dönen Sibel, elindeki çiçek buketini ona sallayarak cevabı aynı şiddette patlattı Emine Hanım’ın suratına: “Evet, ne olmuş? Sen geliyorsun da biz gelemez miyiz? Ele laf söyleyeceğine sen kendine bak hanım. Bakıyorum da abone olmuşsunuz buraya. Daha kalık kızına bir koca bulamadın mı?”

Ortalık fena gerilmişti yine. Emine Hanım elini böğrüne koyup hemen cevabı yapıştırdı.

“Hanım, hanım haddini bil! Ağzını yırtarım senin. Sen kendine bak önce. Bu dil ile bu melek adam seni zaten boşar. Hacı hoca da kâr etmez.”

İşlerin sarpa saracağını gören Mine, hemen yerinden ayağa fırladı ve iki kadının arasına girdi. Murat da eşinin kollarına sarılmış onu bir sandalyeye oturtmaya zorluyordu.

Nefes nefese kalan Mine, her ikisine de parmağını sallayarak:

“Aman hanımlar, Allah aşkına didişmeyin. Valla Âdem Bey bir kızarsa bir daha ikinizi de kabul etmez. Etmeyin, kurban olayım bulaşmayın birbirinize.” diye ikaz etti.

Garibanım Murat da,

“Sibel, kendine gel. Lütfen rezalet çıkarma!” demez mi?

Sibel, Murat’ı öyle bir itti ki zavallı küt diye koltuğa oturuverdi. Parmağını sallayarak,

“Bana bak adam, sen sus. Zaten senin yüzünden yeterince rezil oldum. Bir de bu cadalozu hiç çekemem!” diye ağzının payını verdi.

Ama ok yaydan çıkmıştı bir kere. Her ne kadar Murat eşinin kolundan çekiştirse de namluya düşen mermiler patlamak zorundaydı. Emine Hanım da bu arada son mermiyi yakıyordu:

“Kız sen bana laf yetiştireceğine azcık hanıme-

fendi ol. Bu çirkefliğin ile geçen gün buradan kovulduğunu ne çabuk unuttun?”

Sibel bu sözler karşısında iyice kendini kaybetmişti. Yüzünün rengi gökkuşağı gibiydi:

“Sen bir kere bilip bilmeden konuşma. Ben kovulmadım. Kovulan aha şu sünepe herif! Her zamanki gibi boşboğazlık edeceğim diye kendini kovdurdu. Ben her zaman hanımefendiyim. Ama senin gibilere de hukukumun çiğnetemem anladın mı kokoş!”

Emine Hanım o esnada işlerin farklı mecralara kayacağını anladığından mıdır, yoksa yılların verdiği tecrübe ile midir birden sakinleşti:

“Aman be, ne hâlin varsa gör! Benim sana bulaşmak gibi bir derdim yok. Sadece sizin yüzünüzden biz de mağdur oluyoruz. Siz, adamı kızdırdınız bize de bakmadı. Bak bugün yine geldik. Ondan sonra da kalkıp abone oldunuz diyorsun.” diye cevap verdi.

Emine Hanım'ın alttan aldığı gören Sibel de azıcık yelkenleri indirdi ve daha alt bir perdeden,

“Tamam, tamam teyze, sen merak etme! Bu kez de kovulsak buradan doğruca mahkemeye gider açarım davayı.”

Emine Hanım sanki kendine dava açılacakmış gibi anlamış ve afallamıştı.

“Ne davası?”

Bu sırada Sibel kocasına nefret dolu bir bakış attıktan sonra:

“Ne davası olacak boşanma davası...”

Emine Hanım bu söz üzerine az da olsa rahatlamıştı ama şeytan koltuğuna girmişti bir kez, bu defa işi iyice saflığa vurarak:

“Yaa! Şayet boşanırsanız haberim olsun.” demez mi?

İşte bu söz yangına benzin dökmek gibi olmuştu. Sibel çıldırmak üzereydi.

“Hayırdır teyze... Bakıyorum da fırsattan istifade edeceksin ama senin kalık kızdan önce sırada bekleyen başka kokoşlar var!”

Emine Hanım da pişkince,

“Ne demek istiyorsun hanım? Senin defolu kocana kalmadı benim kızım.” dedi ve işi uzatmadan kızını sürükleyerek kapıdan çıktı gitti.

Murat, kadın ve kızın arkasından kalakaldı. Sibel ise hâlâ hızını alamamıştı. Peşlerinden bağırdı:

“Manyak karı ne olacak. Kokoş sende!”

Köylü Milletın Efendisidir

◆ Bekir Oğuzbaşaran

Hep aç kalsa da, susuz kalsa da
Köylü milletın efendisidir
Aracılarca aldatılrsa da
Köylü milletın efendisidir

Hep inim inim inetilse de
Yalan vaatler dinletilse de
Seçimden seçime gidilse de
Köylü milletın efendisidir

Onu da Hak yarattı denmemiş
Kuru ekmek, acı soğan yemiş
Yine de Allah'a şükür demiş
Köylü milletın efendisidir

Yer-gök arasında garip kalmış
Borç batağına saplanıp kalmış
Banka, fâiz kuyusuna dalmış
Köylü milletın efendisidir

İhmal edilmiş yüzyıllar boyu
Câhil bırakılmış nesiller boyu
Kar geçit vermemiş yollar boyu
Köylü milletın efendisidir

Siyasetçininki seçim derdi
Köylününkü geçim derdi
Toprak yoksa ne yer, içerdi
Köylü milletın efendisidir

Âşık Oğuz, Mîzan kurulacak
En son adalet yerin bulacak
Boynuzsuz koyun hakkın alacak
Köylü milletın efendisidir...

İki Ölç Bir Biç

◆ Halil Manuş

İstemezsen “keşke” demek
İki ölçüp bir biçsin
Zay olmasın dersin emek
İki ölçüp bir biçsin

Söz demeden düşün önce
Kapılma sakın övünce
Dokunurken ince ince
İki ölçüp bir biçsin

Söz bir kez çıkar ağızdan
Farklı anlarlar lâfızdan
İyi anlayıp nabızdan
İki ölçüp bir biçsin

Yaşamak istemezsen şok
Anlamaya çalış az çok
Daha çıkmadan yaydan ok
İki ölçüp bir biçsin

Halil, sözü kendine de
İçmeyesin sonra bade
Henüz dolmamışken vade
İki ölçüp bir biçsin

Av/cı

◆ Murat Canbolat

Sinek düşünce ağa başlamış yalvarmaya
Ömrü zaten çok kısa belki varır bir aya

Allah'ım kurtar beni örümceğin ağından
Yaklaşmaya başlamış korkusu tam sağından

Örümceğin tezgâhta bekliyor taze yemek
Tertip kurmak ayrı iş ağ desen bin bir emek

Zavallı çabalarken ağdan kurtulmak için
Yalvarır hiç durmadan Rabb'ine için için

Örümcek yemek için, şükrederken Allah'a
Çaresiz kalır sinek nasıl çıksın felaha

Şöyle sorar örümcek kimine hayat acı
Aynı mı Allah'ımız sen av oldun ben avcı

Sinek der ki cevaben teslimim kaderime
Rabb'imiz elbette bir sen bakma kederime

Öyle müthiş bir sistem av memnun avcı memnun
Tasarruf elindedir ne varsa her şey onun

Ne muazzam bir yapı baştan başa kainat
Her işi ayrı hikmet her işi ayrı sanat

Canbolat Murat av mı avcı mıdır ne dersin
“Umma ki küsmeyesin” ikmale kalan dersin

Resmi İşler Müdürlüğü/Genel Kurul'da Şaibe Var

◆ Mehmet Pektaş

Son dönemde yaşadıklarından dolayı Necati'nin psikolojisi iyice bozulmuştu. Emeklilik günlerini doğup büyüdüğü köyde huzur içerisinde geçirmeyi beklerken yanmayan bir sokak lambasının derdine düşmüş ve kendini bürokrasinin kör kuyusunda bulmuştu. Daha sonra bir anda ülke gündemine oturan APP plaka yüzünden başına gelmedik kalmamıştı. Bu dertten kurtulmak için arabasını satılığa çıkarınca dolandırıcıların ağına düşmüş, sazan sarmalı olarak bilinen dolandırıcılık yöntemi ile arabasından da olmuştu.

Kendini yenilmiş, bir köşeye atılmış, iş yaramaz birisi gibi hissediyordu. Sokağa pek çıkmıyor, bütün gününü televizyon karşısında geçiriyordu. Yaşanan olaylar karısı Fikriye'yle de arasının açılmasına sebep olmuştu. Fikriye her fırsatta kocasına laf sokuyor, hayatı onun burnundan getiriyordu.

Necati,

"Fikriye akşam yemekte ne var?" diye sormaya görsün.

Fikriye, cevabı yapıştırıyordu:

"Sazan sarmalı yaptım Necati! Hani şu çok sevdiğin, elindeki arabayı bile kaptıracak kadar hayran olduğun cinsten. Sazan sarmalı."

Necati, yemekten falan vazgeçip yatak odasının yolunu tutarken Fikriye'nin salvoları devam ediyordu:

"Git yat sen. Sabah beri televizyon karşısında o kanaldan bu kanala geçmekten çok yorulmuşundur."

Necati, az biraz kendini iyi hissedip,

"Hanım, hava da güzel bugün biraz dışarı mı çıksak?" dese Fikriye kocasını başka bir noktadan vuruyordu:

"Aa komşular duydunuz mu Necati Bey, nihayet sokağın varlığını hatırladı. Hayırdır, televizyondaki diziler sezon finali mi yaptı? Yoksa elektrikler mi kesildi? Hem biz neyle çıkacağız ki dışarı? Haa doğru, bizim APP

plakalı meşhur arabamız var ya. Onunla gezeriz artık. Tabii yerinde duruyorsa."

Necati, dışarı çıkmayı teklif ettiğine bin pişman,

"Tamam Fikriye, bir hatadır oldu. Üstüme gelme." diye konu kapatmaya çalışıyordu.

"Yok canım ne üstüne geleceğim Madem hata yaptın, sehven yapılmıştır diye bir dilekçe yazıp iadeli taahhütlü gönderiver. Sen seversin böyle işler."

Necati'nin hayatı böylece devam ederken bir sabah kayınçosu Hasan çıktı geldi. Hâl hatır faslından sonra direk konuya girdi:

"Necati abi, bizim derneğin genel kurul zamana gelipduru. Nası etcez gari?"

Necati az daha boş bulunup "Ne derneği?" diyecekti. Neyse ki demedi. 15 yıldır başkanlığını yaptığı Yeşilçayır'ı Kaldırma ve Güçlendirme Derneğini de unutacak değildi.

"Usulen bir seçim yapıverelim Hasan. Sen evrakları ayarla. Yönetim her zamanki isimleri yaz, üyelere bir ara imzalatırırız. Beyannameyi tarihinde verelim yeter. Şu sıralar biraz moralim bozuk." dedi.

Hasan'ın yüzü gözü değişti:

"Seçim yapılmeycek mi gari?" diye lafı geveledi.

Necati,

"Neyin seçimini yapacağız Hasan? Yönetim yıllardır belli zaten. Aynen devam ederiz."

Hasan'ın sıkıntılı tavırları Necati'nin gözünden kaçmadı:

"Hayırdır Hasan ne kıvranıp duruyosun? Çıkar bakalım ağzındaki baklayı." dedi.

Hasan,

"Şey enişte ben bu dönem affımı isteyiversem diyordum. Malum iş güç. Sekreterliği başkasına versek..."

Necati, kayınçosuna gözlüklerinin üzerinden baktı. Hasan'ın dili çözülmüştü.

"Bizim arkedesler de yorulduk deyollar.

Osman, Yaşar, Mehmet... Hatta sen de mi dinlensen bu dönem?"

Necati'nin tepesi atmıştı. Elini önündeki sehpaye vurdu:

"Ben ölürüm de bırakmam başkanlığı. Kaç senedir, varımı yoğumu bu derneğe döktüm. Hem ben olmasam başkan olacak adam mı var? Size de müsaade etmiyorum. Hepiniz yeni dönemde de yönetimde yer alacaksınız."

Hasan,

"Ama enişte..." diyecek oldu. Necati elini havaya kaldırınca Hasan'ın sözü yarım kaldı. Konu kapanmıştı. Ya da Necati öyle zannediyordu.

Hasan birkaç gün sonra koltuğunun altında üyelik formları ile tekrar gelmişti. Necati'nin yüzü bu formları görünce haftalar sonra ilk defa güldü:

"Maşallah! Derneğimizin değeri yeni yeni anlaşılıyor demek." dedi.

Hasan, önce kem küm etti, sonra cesaretini toplayıp konuştu:

"Enişte; bizim arkedeşler, hazır yeni üyeler de aramızda katılmışken genel kurulu bizim köyün düğün salonunda yapıverelim, öyle kâğıt üstünde şey etmeyelim deyollar."

Necati, bu öneriyi duyunca kendini tutamayıp güldü:

"Oğlum zaten tek aday olarak ben seçileceğim. Formalite bir seçim. Şatafata ne gerek var? Neyse düğün salonunda yapalım. Sen evrakları ona göre hazırla." dedi.

Hasan, teklifin kabul olmasından memnun oradan ayrılırken eniştesi bir hayal âleminin içerisine bırakıp gitti.

Seçim günü gelip çattığında Necati, öğretmenlik yıllarından kalan takım elbisesini giyip düğün salonuna vardı. Salonun dışına kadar taşan kalabalığı görüne gözlerine inanamadı:

"Herhalde bizim köylüler bana moral olsun diye düğün salonunda toplanalım dediler. Canım köyüm. İnsanın memleketi gibisi yok." diye düşündü içi sevinç dolu. İçeri girerken kopacak alkış seline karşılık teşekkür babından

birkaç cümle bile ayarladı.

Bahçeye girince kalabalığın hareketlenmeye başladığını gördü. Kravatını düzeltip kapıya doğru gururla yürüdü. O da nesi? Kulaklarına alkış sesleri yerine yuh sesleri geliyordu. Necati kim bu yuhalanan diye önce arkasına sonra da sağına soluna baktı. Kendinden başka kimse yoktu. Kalabalık, onu yuhluyordu.

Necati,

"Durun, ne yapıyorsunuz? Bir yanlışlık var." dese de sesini kimseye duyuramadı. Kalabalığın arasından güçlkle geçip salona girdi. Yuh sesleri bir süre burada da devam ettikten sonra düğün salonunun duvarları,

"Özer Başkan, Özer Başkan!" sloganlarıyla inlemeye başladı.

Kalabalığından arasında Necati, kayınçosunu Hasan'ı gördü. Kolundan tutup kendine doğru çekti onu:

"Ne oluyor oğlum? Bu ne hâl?" diye sordu.

Hasan, hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi cevap verdi:

"Ne bilem enişte? Herhalde Özer sana karşı aday oluvercekmiş."

Necati'nin gözleri Özer'i aradı.

"Lan Özer dediğin dünkü çocuk. Ondan başkan mı olur bu derneğe?" dedi.

Hasan, omuzlarını silkti.

"Bilmem ki enişte, birileri doldurmuş herhalde." dedi.

Necati, Özer gibi bir yeniyetmenin kendisini devirebileceğine ihtimal vermiyordu. Bu yüzden seçim sürecine hiç itiraz etmedi. Listeler açıkladığında ise resmen sırtından vurulduğunu anlamıştı. Başta kayınçosu Hasan olmak üzere ve kendi listesinde olan Osman, Yaşar ve Mehmet, Özer'in de yönetim listesinde yer alıyordu.

Hemen Hasan'ı çekti:

"Lan bu ne iş? Sen benim listemde değil misin?" diye sordu.

Hasan, yine hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi davranıyordu:

"Ne bilem enişte? Ben de burada öğreniverdim." dedi.

Kazın Cücüğü

◆ Erol Koca

Özer'in seçimi kazandığı açıklanınca Hasan'ın ağzı kulaklarındaydı. Hemen koşup Özer'in yanaklarından öptü, sonra da onu omzuna alıp salonun içerisinde gezdirdi. Bu sırada bir grup Özer taraftarı Necati'yi yuhlayarak dışarı çıkardı. Necati, gözleri dolu dolu evinin yolunu tutarken içi hiç olmadığı kadar kinle doluydu.

Son zamanlarda yaşadıkları bir yana bu seçim yenilgisi çok ağırına gitmişti. Artık tamamen hayata küsmüş gibiydi. Onun bu hali bir süredir küs olduğu karısını bile yumuşatmıştı. Kadın,

“Boş ver kim yaparsa yapsın başkanlığı dünyanın sonu mu sanki?” deyince

Necati, delirdi çıktı:

“Dünyanın sonu. Bu dernek olmazsa ben ölüyorum. Anladın mı beni, anladın mı!”

Bu defa alttan alma sırası Fikriye'deydi:

“Anladım hayatım anlamadım. Sakin ol lütfen. Bu emeklilik yaramadı bize. Baksana başımız beladan kurtulmuyor. Şehre geri mi dönsek?” diye

“Asla dönmem. Burada kalıp sonuna kadar mücadele edeceğim.”

“Elinden ne gelir ki?”

“Gerekirse Avrupa İnsan Hakları Mahkemesine kadar giderim.”

Eşinin bu kararlı tavrı karşısında Fikriye bir şey diyemedi.

Necati ise kendi kendine söylenmeye devam ediyordu.

“Hepinizden hesap soracağım, hepinizden.”

Uykusuz geçen uzun bir gecenin ardından sabah kendisini destekleyen yönetim kurulu üyeleriyle toplandı. Toplantı sonrası masaya vurarak konuştu:

“Hiç kimse endişe etmesin. Hakkı, hukuku ve adaleti bu derneğe geri getirene kadar bir adım bile geri adım atmayacağım. Ben Necati. Şaibeli bir genel kurul ile sırtımızdan hançerlendik diye meydanları bırakacak değiliz. Geri geleceğiz, iradesini satanlara hesap soracağız. Arınacağız, temizleneceğiz. Mücadelemiz asıl şimdi başlıyor, yürüyüşümüz devam ediyor!”

Her bahar kuluçka yatar kazımız
Güz gelsin cücüğü sonra sayarız
Yağmur tufan tilki gezer dolaşır
Kazın cücüğünü güzün sayarız

Gerine gerine gezişi başka
Horozun çöplüğü kazışı başka
Yavrular ardında süzüşü başka
Kazın cücüğünü güzün sayarız

Sanma bağ bostan doyurur bizi
Sanma tekir mestan savunur bizi
Fırsat bulduğunda uyutur bizi
Kazın cücüğünü güzün sayarız

Kuzgunun sevgisi şefkati sahte
Vefa kalmadı bak söz ile ahde
Yuvana göz koyan dostunmuş sözde
Kazın cücüğünü güzün sayarlar

Bugünün cücüğü seneye anaç
Soyunu kurutmak kurnazda amaç
Her gün zehir sunar sanırsın ilaç
Kazın cücüğünü güzün sayarız

Kaldıysa aklını başına devşir
Yumurtadan çıkan terk etti bir bir
Fıtratı bozarsa enaniyet ve kibir
Kazın cücüğünü güzün sayarız

Yirmi bir gün beklemişsin yuvayı
Omlet için boş bıraktın tavayı
Biri bozar yuvadaki havayı
Kazın cücüğünü güzün sayarız

Yerine geçecek kaldıysa biri
Hesabı kendin yap karı zararı
Şans varsa görürsün başka baharı
Kazın cücüğünü güzün sayarız.

Unçuluk Anşa-Bedirik Hürü/yirmi

◆ Hacı Musa Tuncer

Takoz Remzi:

“Bire Ali! İlehe eddiin bata. İş mi şindik bu yabdın? Çocuun öösüre nediin aalıyon sen? Vay iti batıyadı yahu! Şu çocuk bir gendine gelsin hele bahim. İt mi yog melmekedde? Bir sürü. Birini dutar getirrig zaar. Zamanı mı şindik?”

Ellik Ali:

“Sen bir hüs İremzi! Sen bir hüs! Hangı it, Çopur’un yerini dutar sööle bahim hı?”

Takoz Remzi, Ellik Ali’nin söylediklerine, kafasını bir sağa bir sola çevirerek, “Vele velee guvvete, bu adam ne gadar tasasız bir adam yahu!” diyerek cevap verirken, Cuma yattığı döşeğin üzerine oturdu. Garip garip etrafa bakmaya başladı. Gözlerini, birilerini ararcasına iyice gezdirdi. Etrafındakilere tek tek baktı. Başını, birilerine kini varmış gibi bir aşağı bir yukarı salladı.

O anda herkes Cuma’nın ağzından çıkacak kelimeyi merak ederek ağzının içine baktılar.

Cuma:

“Nerede o densiz, nerede? Adam bellediim, insan bellediim, arkadaş bellediim, yanar döner, dönek, insan müsveddesi nerede?” dedi.

O anda Bedirik Hürü Cuma’ya sarılıp öperken Takoz Remzi lafa girerek,

“Aradı’n adamın ismini, cismini de ba’a Cümee o’olum. Çabıg de! Bu zulumu sa’a yapanı ba’a bir de!” dedi.

Cuma, babasının bu kararlı hâlini görünce, başına bir iş almasın diye sustu. Sadece,

“Baba, sen bu işi ba’a bırak. Sen ırahat ol. Ben eyiyim.” Ardından, “Bu mesele, beniynen bunu ba’a yapannarın arasında olan bir mesele. Heç kimse bu işe garışmasın! Bunu yapan kim, deyn üsdüme gelmeyin! Gelen olursa da nufusunu girarım, oa göre. Boşuna da özeenizi tükedmeyin.” deyip kesti attı.

Ellik Ali:

“Cümee yarvım sen bir an eveli yekinesin deyn seedlerce üsdüne okuyub okuyub üfüledim, şükür yekindin. Bundan kerli sa’a cin

min ilişemez.” Takoz Remzi’yi göstererek, “Aha şu baban var ya şu baban, benim okuduum duvalara anca ‘tehahh’ dedi. Benim nefesimin bu gadlı keskinniine inanmadı. Sen ayıgdın ya, inanmassa inanmasın.” diyerek, hem okuyarak Cuma’yı kurtardığını, hem de Takoz Remzi’nin söylediklerini tınlamadığını ima edip tavır takındı. Sonra, “Sööle Cümee! Bunu sa’a kim yabdı? De ki dosdumuzu, düşmenimizi belliyek. Belliyek kine ondan soura efendime söölüyem, oa göre adımıımızı atak.” diyerek, geriye doğru yaslandı. Kendi kendine “Ne laf eddim amma.” dercesine gonurlanarak, “İremzi şu tabakanı beri et hele bire.” dedi.

Takoz Remzi, “Tütünün alıyacını sen içdin zatı.” diyerek üzerinde Kıbrıs resmi olan tütün tabakasını Ellik Ali’nin oturduğu döşeğin üstüne aykırı kaydırdı.

Ellik Ali, tabakayı hemen alıp açtı. Üzerinde Arapça yazı olan bir deste sigara kağıdının arasına kurumuş dudaklarıyla üfleyerek, bir dal yaprağı ayırıp kopardı. Sol elinin başparmağı ile işaret parmağının arasına kayık şeklinde yatırdı. Kâğıdın içine altın sarısı Elbeyli tütününü yerleştirdi. Usta parmaklarıyla sigarasını doladı. Sonra alttan yukarı sıvazlayıp, kağıdın iyi yapışması için kağıdı soldan sağa, sağdan sola diliyle yalayıp dişleriyle ısırıp ıslattı, parmaklarıyla fazlalık yerlerini koparıp, alttan yukarı tekrar sıvazlayıp, ola ki tütün dökülmesin diye sigaranın ucundan hafifçe içine doğru büküp dudağının yan tarafına götürdü ve sallandırdı. Bu arada başındaki şapkayı alttan yukarı, yukarıdan aşağı, sağdan sola, soldan sağa ikide bir çevirip durdu. Biraz dikildikten sonra dalgeçir gömleğinin yan cebindeki muhtar çakmağını çıkarıp sigarasını tam yakarken bir de baktı ki hanımı Unçuluk Anşa yağız atın üzerinde geliyor. Hemen,

“Ahah vallaa benim hanim geldi İremzi! Hürü bacı bak bak! Benim hanim geldi. Bravı. Hoş geldin Anşa, hoş geldin! Müjde, müjde, şükür Cuma yeanimiz eddiim duvalar

sayesinde iyi oldu, ayıkdı. Hepciğimizin gözü aydın.” diyerek, müjdeyi verdi. Hanımını oturduğu yerden karşıladı.

Unçuluk Anşa,

“Hoş gördüğ herif hoş gördüğ. Şükürler olsun, hepiciimize geçmiş olsun öyliyenşin. İremzi ede, Hürü bacı, siz de yarın hemen adak olarak bir çebiş kesin. Fakır fıkara yesin, duâ eylesin.” dedi.

Takoz Remzi,

“O iş gulay Angşa’atın bacım o iş gulay, O’lum Cümee uçun tosun bile keserim. Hele eyceneg bir gendine gelsin baam. Sen niyapdın? Gedip geldiin yerlerde nivar niyog?” dedi.

Unçuluk Anşa, bildiklerinden, duyduklarından hiç bahsetmeden,

“N’olucu bire İremzi ede. Şükür Cümee gendine gelmiş ya, önemli olan o. Dosdumuzu da, düşmenimizi de biliyom. İleekin sabır edeceeg.” dedi.

Orada bulunan, başta Takoz Remzi ve Ellik Ali,

“Nediin sabır edeceeg Angşa? Sööle, nediin sabır edeceeg? Kim bu düşmenimiz? Ağzındaa paklıya çabıg çıkar.” dediler.

Unçuluk Anşa,

“Öngce bir hüsün. Zamanı gelince öğrenirsiniz, bu soruyu da birda’a ba’a sormayın. Temam mı? Sormayın!” dedi ve meşhur değneğini yine sertçe yere vurdu.

Güneş batmasına az bir zaman kalmıştı. Takoz Remzi’nin çardağına, geçmiş olsun dileklerini iletmek için gelip gidenlerin haddi hesabı yoktu. Ortam biraz sakinleşti. Çardağın yanı başındaki ocaklıkta, patlıcan yemeği karnıyarık pişmesi ve karakılçık buğdayından hazırlanmış bulgur pilavı kısık odun ateşinde pişmiş, nasiplenecek, sofraya oturacakları bekliyordu.

Çok geçmedi, Variyenli Ali katırıyla birlikte iki sandık üzüm ile çıktı geldi. Katırını evin önündeki dut ağacına bağladı. Yem torbasını da katırın boynuna astıktan sonra, “essalamü aleyküüüm” der demez, Ellik Ali’nin yüzü ışdı. Cuma hariç, hepsi birden ayağa kalkarak,

“Ve aleyküm selaaaam Al’ede, ve aleyküm

selaaaam. Hoş geldin hele hoş geldin” diyerek onu karşıladılar. Takoz Remzi, Variyenli Ali’nin eline elini uzatıp çardağa daha kolay çıkmasına yardımcı oldu. Başköşeden yer gösterildi. Hâl hatırdan sonra, çardağın orta yerine sofraya serildi. Oturup akşam yemeklerini yediler. Yemek sonrası, ordan burdan laf ederek kara üzümünden atıştırlarken komşuları Perişan Perihan’ın kaygılı kaygılı sesi geldi:

“Hürü bibiii Hürü bibiii... Az eveli yokarı yayla köylerine dooru, susadan yalp deyn bir cemse esger geçip geddi. Acep neyin nesi ola bu angşam angşam?” Kocası Ulak Mulla’yı kasederek, “Bizim deli de yog piyasede” diyerek Takoz Remzi’nin evine doğru koşarak yaklaştı.

“Ne biliim yarvım Perihan, ben ne bilirim, hayır olur inşallah.” dedi Bedirik Hörü.

“Angşamınan bu cendermelerin yokarı dooru gedmesi pek hayıra alamed daal. Saba’a galmaz kokusu çıkar. Şindik itten tazıyı ayıracak halımız yok!” dedi Takoz Remzi.

Ellik Ali:

“Vay yarvım vay, şunnara bakın şunnara. Sizin oldu bididi aqlınız bi şiye yedmez. Bu seedde esgerler, illem ki kötü bir şey için gedmezler kine. Talim eyliyo onnar talim. Yaa.. Annadınız mı şindik? Ben esger ocaanda gecootu neçe talimlere gatıldım neçe. Amma bizim İremzi ne bilsin kine talimi?” diyerek bilmişliğini tekrarladı.

Variyenli Ali,

“Al’edem dooru söölüyo, esgerin işine akıl sır ermez. Bekliyek görek baam.” diyerek, yaptığı malum vukuatla ilgili olduğunu adı gibi biliyordu. Fakat o tahtaya hiç basmadı.

Unçuluk Anşa,

“Esgere niyapsın. Ana guzuları gece gündüz demeden ordan ora, ordan ora çalışıp duruyollar. Melmeketin gıranı mı tükenici ki.” derken, o arada, Çinçik Yusuf nefes nefese geldi.

“Duydunuz mu emmiler duydunuz mu? Teber Tahir’i vurmuşlar.

-devam edecek-

Güzelleme

◆ Nurgül Kaynar Yüce

Karşıdan sallanıp gelen güzelin
Cemali parlayan aya benziyor
Sordum sual ettim onun kökünü
Asaleti temiz soya benziyor

Çifte beliklere fiyonk takılmış
Perçemleri tel tel yüze dökülmüş
Ala göze siyah sürme çekilmiş
Kaşları gergin bir yaya benziyor

Mintanının ilk düğmesi çözülmüş
Gerdanına çifte benler dizilmiş
Sandım sanki kaderime yazılmış
Ak sinesi ıssız koya benziyor

Bir anası, iki de gardaşı var
Soruşturdum yirmi iki yaşı var
Şavkı vurur inci mercan dişi var
Gülüşi düğüne toya benziyor

Mürekkep yalamış belli halından
Sanki bal damlıyor datlı dilinden
Ayırt edilmiyor seher yelinden
İşvesi beş yaşlı taya benziyor

Selam versem iki hanek eylesem
Yüz vermiyor acep netsem neylesem
Gölgesinde serinleşem, yaylasam
Şırıl şırıl akan çaya benziyor

Coşkun akan nehir idim duruldum
Bir görüşte ala göze vuruldum
El pençe divan durmaktan yoruldu
Lebleri yıllanmış meye benziyor

İsmini bağışla dedim duymadı
Göynüm düştü bu sevdadan caymadı
Gözlerim kanıp içmeye doymadı
Nurgül der bir içim suya benziyor.

Bir Hoş Mısra Kalsa İyi

◆ **Hızır İrfan Önder**

Gece gündüz yazıp durdum,
Bir hoş mısra kalsa iyi!
Her şiiri aşkla kurdum,
Bir hoş mısra kalsa iyi!

Hayat dediğin bir nehir,
Saat işler geçer devir,
Tercihimdir daim şiir,
Bir hoş mısra kalsa iyi!

Meraya sürdüm sürümü,
Sırata kurdum köprümü,
Verdim şiire ömrümü,
Bir hoş mısra kalsa iyi!

Şairin derdi biter mi?
Ocağı daim tüter mi?
Şiire sözcük yeter mi?
Bir hoş mısra kalsa iyi!

Sükûti, kısa tut sözü,
Zalimlerin çıksın gözü,
Vardır her bir şeyin özü,
Bir hoş mısra kalsa iyi!

Açık Ara Açıkara

◆ M. Nihat Malkoç

Yüzüncü sayıya vardın
Kutlu olsun Açıkara!
Nice fikirleri kardın
Kutlu olsun Açıkara!

Hasretle bekledik her ay
Bizleri de tiryakin say!
Senden herkese düşer pay
Kutlu olsun Açıkara!

Okuyanı şen edersin
Bildiğin yolda gidersin
Okurlarına yetersin
Kutlu olsun Açıkara!

Kaptan Tayyip Atmaca'dır
Şiir evinde bacadır
O ki aksakal, hocadır
Kutlu olsun Açıkara!

Boş lâflara karnın toktur
Hayalin, hedefin çoktur
Para pulla işin yoktur
Kutlu olsun Açıkara!

Hakikat, çizgindir senin!
Türküler, ezgindir senin!
Basiret, sezgindir senin!
Kutlu olsun Açıkara!

Mehmet Pektaş sağ olasın!
Muradın neyse bulasın!
Daim payidar kalasın!
Kutlu olsun Açıkara!

Bilmeyene izah ettin
Her ne varsa mizah ettin
Bazen âh bazen vah ettin
Kutlu olsun Açıkara!

Beni bile şair ettin!
Söz mülkünde mahir ettin
Zühre'm oldun, Tahir ettin
Kutlu olsun Açıkara!

Her ay yolunu gözledik
Kaderimize sözledik
Bir gün geciksen özledik
Kutlu olsun Açıkara!

Dokunulmaza dokundun
Sevilerek çok okundun
Sadece Hak'tan çekindin
Kutlu olsun Açıkara!

Umutların, düşün olsun!
Yarınlara koşun olsun!
Nice nice yaşın olsun!
Kutlu olsun Açıkara!

Habbeleri kubbe ettin!
Okurları gülümsettin
Senelerdir bize yettin
Kutlu olsun Açıkara!

Cesur kalemlerin vardır
Hepsi Hakk'a özge yâdır
Menzil uzak, hedef zordur
Kutlu olsun Açıkara!

Çok güldürdün, çok gülesin
Seviliyorsun, bilesin
Yüz yaşına da gelesin
Kutlu olsun Açıkara!

Rengârenk düşlerle doldun
Vakit geldi, saç baş yoldun
Yazarlara mektep oldun
Kutlu olsun Açıkara!

Yürüdüğümüz yol aynı
Hem kökümüz hem dal aynı
Hiç değişme, hep kal aynı!
Kutlu olsun Açıkara!

Bu âlemde yoktur dengin
Şahsına münhasır rengin
Kesen fakir, gönlün zengin
Kutlu olsun Açıkara!

Sana ilham verir atan
Kırmızı çizgindir vatan
Düşmanındır Türk'e çatan
Kutlu olsun Açıkara!